

— Мартине, не е ли по-добре да раздадемъ баницата най-напредъ на децата — вжтре сж нареченитѣ пжпки, а после, каквото остане, ще дадемъ и нему.

Но Мартинъ не склони:

— Не може, — рече той — който е на трапезата, ще дѣли щастието си съ насъ.

Раздадоха рѣзенитѣ. На Матейко просякътъ се падна кошарата съ овцетѣ.

— Видишъ ли! — изсмѣ се отъ цѣло гърло чичо Мартинъ. — Божя поличба е, нали тази нощъ нѣма овчаря, Матейко ще спи на леглото му въ кошарата. Тая нощъ стадото е негово

*

Така и стана: отведоха стареца да спи въ кошарата.

Легнаха си Маринови. Заспа и цѣлото село. Мина така доста време. Наближаваше полунощъ. Изведнѣжъ навѣнъ въ двора се раздаде силенъ викъ:

— Де, бре хора! Юря-я! Чичо Мартинъ скочи, грабна пушката и изтича навѣнъ. Предъ вратата се бѣха свили кучетата и скимтѣха изплашено.

Гласътъ идѣше откъмъ кошарата. Викаше Матейко просякътъ.

— Ей го, Мартине, ето го! Вълкъ, вълкъ въ кошарата!

Чичо Мартинъ прилепи очи до плета. Наистина, въ жгѣла се бѣше свило нѣщо и оттамъ свѣтѣха две червени пламъчета — очитѣ на лютия звѣръ.

Мартинъ проврѣ пушката, прицѣли се и гръмна. Чу се страшенъ ревъ, нѣщо черно скочи въ мрака, праметна се и падна неподвижно на земята.

Вълкътъ бѣше се прехвърлилъ въ кошарата, но подплашенъ отъ виковетѣ на стареца, не успѣ да прескочи назадъ високата ограда и загина.

— Видите ли, — клатѣше после глава и говорѣше чичо Мартинъ, — нали ви казахъ азъ: Всѣки гостъ е Божи пратеникъ.

Георги Райчевъ

